

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 462/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Tichá 45, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Okresného súdu Komárno č. k. 1 T 171/2009-2867 z 9. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Okresného

súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 171/2009-2867 z 9. februára 2016 (ďalej len „napadnutý prípis“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„sa opakovane touto osobitnou sťažnosťou domáham ochrany svojich ústavou a dohovorom garantovaných a označených práv a žiadam, aby ústavný súd rozhodol o mojej sťažnosti vo vzťahu k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky“*.

Sťažovateľ totiž žiadosťou z 3. februára 2016 požiadal okresný súd o podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v súvislosti s námietkou *„nezákonnosti a neústavnosti štátneho orgánu Slovenskej republiky – inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky“* v konaní pred okresným súdom. Okresný súd uvedenej žiadosti nevyhovel, čo sťažovateľovi oznámil napadnutým prípisom.

Ďalej sťažovateľ v relevantnej časti sťažnosti uvádza *«Z mnou predloženého dôkazu je navyše nepochybné, že súd prvého stupňa (Okresný súd Komárno) sa touto otázkou odmietol zaoberať (denegatio iustitiae).*

Súd prvého stupňa sa s touto mojou podrobnou právnou argumentáciou a otázkou vôbec nezaoberal, vyhol sa posúdeniu uvedených skutočností ako i mojej prezentovanej právnej argumentácii a iba stroho a arbitrárne konštatoval, že nemá dôvod obrátiť sa na ústavný súd. V tomto považujem rozhodnutie súdu prvého stupňa za nedostatočne konkrétne, a zároveň to považujem za jeden z dôvodov, prečo postup a rozhodnutie, resp. oznámenie súdu prvého stupňa je svojvoľné a nepreskúmateľné. ...

... Uvádzam, že primárne nenamietam a nenastolujem otázku, či vyšetrovateľ inšpekčnej služby je alebo nie je orgánom činným v trestnom konaní podľa § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku, pretože túto otázku z hľadiska poradia dôležitosti - závažnosti - považujem za sekundárnu („druhoradú“).

Inými slovami povedané, podľa môjho názoru, prioritnou otázkou nie je otázka, či inšpekčná služba je alebo nie je orgánom činným v trestnom konaní (subjektom vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní) a či dôkazy ňou vykonané sú alebo nie sú

zákonnými. Podľa môjho názoru prioritnou (primárnou) otázkou je, či inšpekčná služba je alebo nie je zákonným a ústavným štátnym orgánom. ...

... Namietam, že inšpekčná služba bola bez zákonného zmocnenia vyčlenená z organizačnej štruktúry Policajného zboru, teda namietam jej nezákonnosť a neústavnosť ako celku. ...»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza vlastný výklad namietanej zákonnej úpravy.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že prípisom okresného súdu č. k. 1 T 171/2009-2867 z 9. februára 2016 bol porušený čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 dohovoru, a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 300 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Napadnutý prípis bol advokátovi sťažovateľa doručený 12. februára 2016. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 17. mája 2016.

Ústavný súd len dodáva, že napadnutý prípis bol v súlade s procesnými predpismi doručený zvolenému advokátovi sťažovateľa a len tento dátum doručenia je rozhodujúci, čo jasne vyplýva z § 31 ods. 1 a § 49 ods. 1 OSP. To, kedy sťažovateľ fyzicky prevzal prípis od svojho advokáta, nemá na účinky doručenia a počítania dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu žiaden vplyv (porov. v tomto zmysle napr. II. ÚS 298/2010, II. ÚS 251/2014).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv napadnutým prípisom okresného súdu, bola podaná až po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd na základe uvedeného sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016